

תמרורים

הופעה צעירה

נחוג **◆** יום-הולדתו ה-70 של **דניס תאצ'ר**, בעל עיסוקי-ביטוח ובעלה של ראש-משלת בריטניה מזה שש שנים, מרגרט תאצ'ר, אם תאומיהם — בן, איש-עסקים, ובת, עיתונאית. תאצ'ר, המתגאה בהצלחתיו במישחק הגולף בגילו, התראיין לרגל יום-הולדתו והסביר, כי הופעתו הצעירה מבוססת על שתיית ג'ין ועישון סיגריאות.

חתירה ספרדית

נפט **◆** בתל-אביב, מהתקף-לב בגיל 66, **אברהם ניניו**, מבימאי

קידום אפריקאי

התמנה **◆** כשגריר ארצות-הברית בזאמביה, **סאול הייר**, האיש מט' 3 (בתפקיד היועץ המדיני) בשגרירות ארצות-הברית בתל-אביב. הייר, הנשוי ליהודיה ילידת אוסטרליה, הוא בנו של שגריר (אשר שירת בארץ צות ערב ונשא לאשה כביירות את מי שהיתה עתידה להיות אמו של הייר). הוא שירת, לפני תל-אביב, בכיירות ובסניגון.

מעילה כווייתית

התפט **◆** מתפקידו, כשר-המישפטים של כוויית, **שייח' סל' מאן אל-דואייג' אל-סבאה**, אחר שהורה, כי מעל במיליון ו-400 אלף דינארים כווייתיים (כארכעה וחצי מיליון דולר) מכספי המדינה, בכך שהעבירם לבנו בן ה-12. אל-סבאה, בן מישפחת השליטים הכווייתית, התפטר ממישרתו רק אחרי שצירי הפרלמנט איימו בהגשת הצעת אי-אמון כממ' שלה, שהיתה, במיקרה זה, הראשונה מסוגה ב-24 שנות עצמאות כוויית.

הצלחה חיפאית

נחוג **◆** יום-הולדתו ה-50 של **משה שחל**, שר-האנרגיה וחבר-הכנסת (מטעם מפלגת העבודה) זה שלוש קדנציות. שחל, עורך-דין חיפאי מצליח, היה בעבר גם יו"ר המועצה לצרכנות.

משורר נשיאותי

נחוג **◆** יום-הולדתו ה-55 של **חזקה ריבאמאר קוסטה ברניי**, נשיאה של ברזיל מזה חודש ימים, שהגיע למעמדו עם מותו של הנשיא הנבחר, טנקרדו דה אלמיידה נוס, שסרניי היה סגנו במשך חודש הימים שבין הבחירות לנשיאות למות נוס.

נראה מוזר, אבל החלטתי, ואני אכצע את זה. אני לא אעשה יותר כושות לילדים שלי ולמישפחה שלי. אני מעדיף להתאכזר מאשר לחזור לפשע. הבעיה היא, שמכיוון שהרשיון שלי מהעירייה הוא לרוחב רימון, אז בכל פעם עושים לי רוחות ברחוב עקיבא. כל רוח זה 5000 שקל והפקחים גם מחרימים לי את הסחורה.

בינאר השנה באו פקחים והחרימו לי את כל הסחורה ולקחו אותה. בא לי שחור בעיניים, כי היה לי קשה מאוד להשיג את הכסף לקניית הירקות האלה. אני לא יודע מה קרה למישטרה. שם פגש אותי קצין שמכיר אותי מלפני הרבה שנים, והוא אמר להם: "מה אתם רוצים, שהוא יחזור לפשע?" אז הם החזירו לי את הסחורה והירשו לי לחזור לעבוד.

יש לי אומנם המלצה לקבל מש' כנתא לריירה, אבל אני צריך ערכים האחים שלי עוד לא סומכים עליי מספיק כדי לחתום, אבל הם כבר התחילו להזמין אותי אליהם הביתה לשישי-שבת, והם מדברים איתי. הן הקטן שלי רוצה לעבור לגור איתי, אבל אין לי לאן לקחת אותו, כי אני ישן במיטה ליד הבאסטו. גם כאשר אני רוצה להוציא בחורה, אין לי לאן לקחת אותה. בית-מלון יעלה לי את כל היום שלי.

אין לי טענות נגד איש וגם לא ררישות, כל מה שקרה לי בחיים זה בגלל הטעויות שלי, אבל כעת אני רק מבקש שיתנו לי לעבוד בשקט. שיר' שו לי למכור את הירקות ברחוב עקיבא, לא יעשו לי רוחות ולא יחרימו את הסחורה שלי — ואני כבר אסתרר בעצמי.

אני יודע על הרבה מיקרים של אנשים שבאו לעירייה, הפכו שולחנות וקיבלו את הרשיון שדרשו. אבל אני לא אדם אלים, אני מבקש באדיבות ולא מרים את קולי, אני מקווה שלמרות התנהגותי זו יתנו לי את הרשיון.

אני לא יכול להשיג עבודה בשום מקום אחר, אני בן 47 ואין לי מיקצוע. עם העבר שלי, בכל מקום עבודה אם יקרה משהו, אני אהיה החשוד הראשון. כליכך רציתי להשתקם, שחצי השנה האחרונה שלי ככלא עברתי בכניין. זה היה נורא קשה לאדם בגילי, שאף פעם לא עבד עבודה פיסית, אבל החלטתי לעשות את זה וקיבלתי הכל ברוח טובה. העובדת הסוציאלית עזרה לי ונתנה לי את הגיבוי שלה, וכך הצלחתי לצאת מהפשע.

אני כבר כמעט שנתיים משוחרר מהכלא. הוכחתי את עצמי. בתקופה הזו לא עברתי אף עבירה. התחלתי לצאת בחברה טובה. אני רוצה לקחת את הבן הקטן שלי אליי ולחיות חיים של אדם הגון.

עד כאן דבריו של הכייס שחזר למוטב. כאשר סיים צ'ארלי את דבריו, הר' גשתי כי אני מאמינה לו, אני מקווה שהוא יצליח לחזור למוטב ואני מחזיר קה לו אצבעות. **אילנה אלון**

ומעולם לא הסתכנו בפשע. במשך השנים איברתי כל קשר עם המישפחה שלי. האחים והאחיות לא רצו לראות אותי ולא קיבלו אותי לביתם. רק עם הבנים שלי השתדלתי לשמור על קשר. כאשר הייתי יוצא לחופשות מהכלא הייתי מבקר אותם. אבל ראיתי שגם הם מתביישים בי. הם לא רצו לשבת איתי בבית-הספר או ללכת איתי ברחוב. שמעתי שבבית-הספר היו אומ' רים להם שאביהם גנב, והם סבלו מזה נורא.

בני הקטן, שהוא היום בן 17, נזקק לפסיכולוג והתחיל להירדד. זה השי' פיע עליי נורא. אני לא רוצה שהוא יעבור את כל מה שאני עברתי בחיי.

בלי להפוך שולחנות

כ אשר השתחררתי מבית-הסוהר, בשנת 1983, אמרתי שזוהו זה — יותר אני לא חוזר לפשע. קיבלתי יורה שכורה לשנה והתחלתי לעבוד כמוכרי-ירקות. בהתחלה ניסיתי לעבוד בתחנה המרכזית, אבל שם כל פעם התכרסם הישנים שלי היו באים ומומנים אותי ומפתים אותי, אז עברתי לעבוד ברמת-גן.

יש לי רשיון למכירת-ירקות ברחוב רימון בבני-ברק, ניסיתי לעבוד שם כמה פעמים וזה לא הולך, זה לא מקום טוב. אז עברתי למכור ירקות ברחוב עקיבא 8 והקמתי שם רוכן. כאשר נגמרה שנת-השכירות של הדירה עברתי לישון ליד הבאסטו שלי, כי אין לי כסף לשכור דירה. אני לא רוצה כלום מאף אחד. אני יודע שזה מוזר שאדם בגיל 47, שכל חייו היה כייס, רוצה פיתאום להשתקם. אולי אנשים לא מאמינים לי, גם לי זה

כסף, אבל שלחתי את היר לעוד כייס אחר, ולא הרגשתי ששוטר עומד מאחוריי. בגרפת השוטרים לבושים בחליפה ועניבה וקשה להבחין בהם. כאשר הוא שם את היר שלו על זרועי, עוד החוקתי כארנק ששלפתי מהכיס של הקורבן. כאשר הרגשתי שמישהו נוגע בי עזבתי את הארנק והוא נפל בחורה לתוך הכיס, לכן האשימו אותי רק בניסיון לגנוב.

נשפתי לשנה מאסר, ועירערת. בבית-הסוהר בצרפת אתה יכול לחיות כמו מלך, אם יש לך כסף. ולי היה אז מספיק כסף. הייתי מזמין כל יום אוכל במיסעדות וקונה שני כקבוקי בירה ליום, זו הכמות המותרת לעצור.

בעירעור הקטינו את תקופת המא' סר שלי בשלושה חרשים, וכאשר השי' תחרתי היה לי תיק באינטרפול, וצרפת גירשה אותי בחורה לישראל. "מה אתה עושה פה? לך למדינה שלך לגנוב", אמר לי אחד השוטרים.

כאשר חזרתי ארצה, התקשרתי לעורך-הדין שלי והסגרת את עצמי למישטרה. לוא רדתי שאקבל עונש כליכך קל, לא הייתי בורח לחוץ-לארץ. השופט קוהלת, שראה או את ההרשעות הקורמות שלי, אמר שאין לי תקנה.

ישבתי הרבה פעמים בחיי בבתי-סוהר, ואף פעם לא טיפלו בי או ניסו לשקם אותי. אבל בפעם האחרונה יצרתי קשר עם העובדת הסוציאלית. החלטתי שהגיע זמן לחזור למוטב. במשך השנים מתו אבי ואמי, ואני בטוח שהיה לי חלק בכך. הם התביישו בי מאוד. אנהנו ממישפחה טובה, כך דודי הוא שריבכיר בממשלה, ואני לא רוצה להוכיח את שמו, כדי לא לגרום לו בושות.

גם אחי עוברים במקומות מהוגנים,

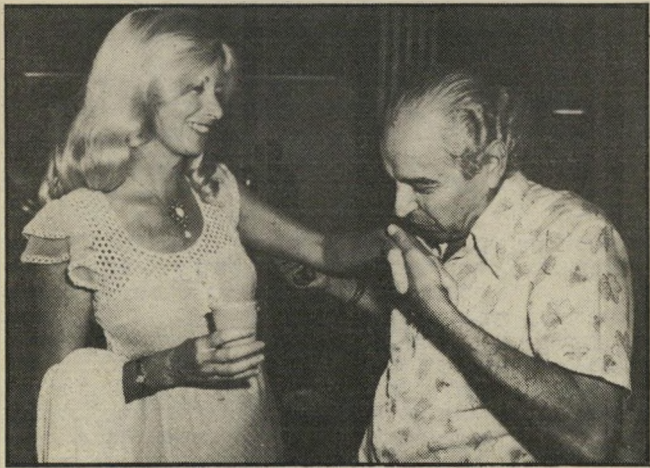

מיטה ליד הבסטו ליד הדוכן שלו בבני-ברק, שם הוא מוכר ירקות (למעלה). הוא רוצה להשתקם ומבקש רשיון לבסטו.

חיב נאמן

ממשאבות-המים לאנרגיה אטומית הצמרת של תיאטרון הבימה (איירמה לה-דוס, עלי כינור). ניניו, יליד אלכסנדריה המצרית ובנו של סוחר, היה בנעוריו, יחד עם שלושת אחיו, זמר במקלהת ארבעת האחים ניניו כי אוהל מועד. בית-הכנסת הספרדי הי גדול בתל-אביב, אך חתר כל השנים, תוך שהתפרנס כפקיד בנק ומישטרת

בימאי ניניו ועמיתיה*

מן המקלהת אל קרשי הבימה

המנדט הבריטי, אל קרשי הבימה, שאליהם הגיע כשחקן בגיל 21 ושמהם הודר, לשנה, בגיל 51, עת נדון למאסר על חלקו במעילה בכספי הבימה. שנאותה עת נמנה עם מנהליה.

גשר מתפרק

נפט **◆** בבורנמות, אנגליה, בגיל 83, **סר דונאלד ביילי**, מהגרס במיקצועו, האיש שהמציא, ב-1941, את גשר ביילי המתפרק, שניתן להר' כבה בקלות, בהיותו עשוי קיטעי פלדה קלה, המתחברים כמעט כמו חלקי מישחק לגו — המצאה שתרמה רבות לצבאות בנות-הברית, בעת מעבר מיכשולים או נהרות. ביילי, אשר קיבל עבור המצאתו 48 אלף דולר בעת מילחמת-העולם, ותואר-אצולה אהריה, לא הסתיר מעולם את העובדה שכבר בימי נעוריו הירבה לשחק בהרכבת גשרים מגיורי-עצים ופקעות-חוטים.

* שחקנית-התיאטרון אביבה מרכס.